

18. yüzyılda tarihin gördüğü en büyük gelişmelerden biri yaşanmış ve bu gelişme bütün bir Avrupa'nın sosyal yaşamını derinden etkilemiştir. Bu gelişmenin adı Sanayi Devrimidir. Sanayi Devrimi ile önce Avrupa toplumları sonra ise dünyada yaşayan her canlının hayatı baştan sona değişmiştir. Önce büyük fabrikalar kurulmuş sonra büyük şehirler yaratılmış daha sonra bu büyük şehirlere milyonlarca insanın sığması için küçük küçük binalar inşa edilmiştir. İnsanlık tarihi bu büyük şehirlerde ilk defa olarak emeklerinden ziyade kazandıkları paranın değerli olduğunu fark ettiler. Zira geldikleri köyde parayla yapılacak şeyler çok az olduğu gibi para da azdı. Ancak her geçen gün büyüyen bu şehirlerde paranın çok olmasının yanında parayla yapılacak şeyler de fazlasıyla mevcuttu. Zaman geçtikçe parayla yapılacak şeylere gitgide bel bağlayan insanlar gerilerinde bıraktıkları köylerin de artık yerinde durmadığını gördüler aynı zamanda gözleri önünde büyüyen şehirlerde ise yaşamının bir hayli zorlaştığını fark ettiler. İşte bu anda bütün hayatı birbirinin kopyası haline gelen insanlar kendilerinin işçi karşısındaki göbekli herifin ise patron olduğunu fark ettiler. Ve kendileri için her geçen gün şartlar ağırlaşsa patronlarının göbeğinin büyümeye devam ettiğini gördüler. Bu durum karşısında birleşmeye karar veren işçiler ilk defa olarak İngiltere'de bir sendika kurmuşlardır.

Türkiye'de sanayileşmenin geciktiği ölçüde işçi sınıfının var olması da gecikmiştir, işçi sınıfından bahsedemeyeceğimiz yerde işçinin haklarını savunması gereken sendikaların varlığından da bahsedemeyiz. Türk sendikacılık tarihini Osmanlı'nın son dönemiyle başlatabilsek dahi tam bir işçi sınıfının oluşması ancak 20. yüzyılın ikinci yarısında mümkündür. Bu tarihe kadar işçiler tarafından pek çok grev yapılmış hatta belirli sözleşmeler dahi imzalanmıştır ancak bunların pek çoğu ekonomik temellidir. İşçiler özlük haklarına ancak 27 Mayıs sonrası kavuşabilmiştir.

Türkiye'de ilk örgütlü sendika Türk-İş olmuştur. Fakat Türk-İş bizim istediğimiz türde Milliyetçi-Toplumcu bir yapıda değildir. Her şeyden önce dönemin en güçlü iktidar adayı olan Adalet Partisi'yle yakın ilişkileri olan sendikacılardan oluşuyordu sonra bir iş kolu birden çok sendika ile temsil ediliyordu. Diğer bir sendika atılımı ise DİSK olmuştur. DİSK'te yapısı gereği işçinin haklarını savunmak yerine onları Marksist Devrime giden yolda bir araç olarak görmüştür ve yaptığı eylemler işçi lehine olmaktan ziyade işçi sınıfını, sınıf kavgasını keskinleştiren bir klik haline sokmuştur. Bu iki sendika konfederasyonuna karşı 1970 yılında MİSK kurulmuştur. İlk Milliyetçi-Toplumcu sendika denemesi olmasına karşın dönemin siyasi kavgasında işçilerin değerini kaybetmesiyle geri plana itilmiştir.

Sendika tarihinin kısaca üzerinden geçtiğimize göre şimdi Milliyetçi-Toplumcu Sendika nasıl olmalıdır bunu izah etmeye çalışacağım. Yazıda uzun uzun sendika örgütlenmelerinden bahsetmeyeceğim sadece amaç ve amaca giden yolun ne olduğunu anlatacağım.

Milliyetçi-Toplumcu Sendika görüşü üç temel unsura dayanır. Bunlar tek sendika, merkezi örgütlenmiş sendika ve zorunlu sendikadır. Bu unsurları kavrayabilmemiz için Kurt Karaca gibi milliyetçi aydınlarımızın uzun uzun açıkladığı birkaç haklı gerekçenin üzerinden kısaca

geçmek gerekiyor. Tek sendikanın var olmasından yanayız çünkü, bir iş kolu birden fazla sendika ile temsil edilirse bu durum işçiler arasında bir nifak oluşturabilir. Aynı zamanda bir iş yerinde işçiler iki farklı sendika altında teşkilatlanırsa bu iki sendika aynı amaç uğrunda hareket etse dahi patron bu sendikalardan yalnızca biriyle anlaşma sağlayıp sözgelimi var olan bir grevin boyutunu azaltabilir. Grevin gücü azalır ve diğer sendikaya bağlı diğer işçiler haklarını alamamış olurlar. Bu durumda aynı işyerinde çalışıp aynı işi yapan iki işçinin farklı maaş ve haklara sahip olması gibi bir durumu oluşturur. Bundan dolayı işçi haklarını savunan yalnız bir sendika bulunması gerektiğine inanıyoruz. Teşkilatlanma şekli olarak da federatif bir şekli değil merkezi (milli) teşkilatlanmayı savunuyoruz çünkü aynı iş kolu için farklı farklı şehirlerde kurulan sendikaların ortak hareket etmesi çoğu durumda mümkün olamaz. Biz Soma'daki madencilerin sesiyle Zonguldak'taki madencilerin seslerinin aynı sendikada buluşmasını istiyoruz. Zorunlu sendikalaşmayı destekliyoruz çünkü patron figürü kâra taptığı için işçi haklarını savunan her türlü topluluğu kendine düşman olarak görmektedir, dolayısıyla pek çok iş yerinde sendikalı olmak patron tarafından işçiyi işten atmak için yeterli bir sebep olarak görülmektedir. Böyle bir durumla karşılaşmamak adına işçilerimiz zorunlu olarak sendikalara bağlı olmalıdırlar.

Milliyetçi-Toplumcu görüşün ana hedefi komünizmden önce liberal-kapitalist düzen olmalıdır. Zira Komünizm esası itibariyle liberal düzenin yetiştirdiği bir "piçtir" (komünist sistem, liberal sistemin istemediği gayri meşru çocuğudur). Liberal düzeni sosyal hayatımızdan defettiğimiz zaman komünizmde yok olacaktır. Ancak dikkat edilmesi gereken nokta liberal düzeni yıkarken bunun yerine farklı bir materyalist düzenin getirilmemesidir. Bunun içinde liberal sistemin yıkılışına giderken önderliği milliyetçi kitlelerin üstlenmesidir. Sendikaların bu konudaki önemi çok büyüktür, zira liberal-kapitalist sistemin iki büyük korkulu rüyası vardır birincisi toplumsal konulara duyarlı milliyetçi öğrenciler (Milliyetçi öğrenciler çünkü milliyetçilikten kopuk öğrenci hareketleri LGBT savunması, muhayyel Kürdistan gibi günlük sorunların dışında şeylerle öğrenci hareketlerini amaçlarından saptırmaktadırlar) ve şuurulu milliyetçi işçi kitleleri. Milliyetçi bir hareket bu iki temel direği kullanarak iktidarı ele geçiremeyebilirse de iktidarı boğabilir ve sistemin çökmesine sebep olabilir. Zaten Milliyetçi-Toplumcu sendika hareketlerinin amacı işçiyi liberal düzende uyuşturmak değildir inşa edilecek Milliyetçi-Toplumcu düzene doğru harekete geçirmektir. Çünkü sadece işçiler değil bütün bir toplum liberal düzen var olduğu müddetçe ya fuhuşa, ahlaksızlığa, maddeler dünyasının insanı hayvanlaştıran dünyasına itilecek ya da liberal düzen kendi kendini yok ederek sosyalist bir düzenin oluşmasına sebep olacaktır –sosyalist düzende de yine insan hayvanlaşarak benliğini yitirecektir- biz bunların olmaması için işçiyi öncelikle bu düzen içerisinde yaşayacak hale getireceğiz sonrasında bu düzen hakkında bilinçlendirecek en sonunda da bu düzeni tekmeleyeceğiz.

Milliyetçi-Toplumcu sendikaların varlığı demokrasinin varlığına muhtaçtır. Zira hiçbir sendikal hareket demokrasi olmadan tam anlamıyla var olamaz. Otoriter devlet yönetimlerinin altında sendikalar her zaman için karşısında devletin bütün gücünü bulmuştur, sendikal hareketlere önem veren Faşizm otorite dengesini tutturamadıkça işçiyi ezen ve onu sömüren bir yönetim haline gelmişti. Yine sözde işçi dostu olan SSCB ve Komünist Çin'de de durum farklı değildir. Bunun içindir ki sendikalar gerçek manası ile işlevini sağlayabilmesi için

demokrasiye muhtaçtır ancak bu öyle batılı demokrasiler gibi plütokratik bir demokrasi değildir. Toplumun cidden her tabakasının temsil edildiği şuurlu bir demokrasi gerekmektedir. Bu demokratik ortamın içerisinde işçiler büyük grevlere ve protestolara gerek duymaksızın sendikalarına bağlı işçi temsilcileriyle haklarını gerek mecliste gerekse ilgili mahkemelerde arama imkanına sahip olacaktır. Aynı zamanda sendika kendi içinde de demokratik bir yapıda var olmalıdır, Türk-İş örneğinde olduğu gibi hükümetle sarmaş dolaş olmuş sendika başkanları, temsilcisi olduğu işçi sınıfının haklarını para karşılığı satma imkanına erişmesin.

Milliyetçi-Toplumcu düzeni inşa ederken hala şuura erişmemiş işçi sınıfımızı sendikalar yoluyla bir şuura erdirmeliyiz onları her Türk'ün insanca yaşayabileceği Türkiye yoluna sevk etmeliyiz. İşçilerimiz parçası olduğumuz Türk milletin taşıyıcı kolonlarından biridir onları ‘‘ar yılı değil kâr yılı’’ diyen materyalist sistemlere terk etmeyeceğiz. İşçilerimiz yalnızca üreten ve tüketen bir makine değil hayatı olan bir ferttir.